

که در این بزم، چشم کردی باز	برو ای شمع! با گداز بساز
دانه را گر دمیدن است آغاز	آخر کار، جز درودن نیست
هرچه شد باز کردن است فراز	گر همه چشم حیرت است اینجا
همچو مرآتِ کهنه از پرداز	خانه آخر به رُفت و روب رَوَد
یک دو میدان چو اشک و آه بتاز	تو هم ای شوق! تا روی از خویش
ای غرورت دلیلِ عجزِ نیاز	تا برآیی نیاز یعنی خاک
شد ز پهلوی یکدگر ممتاز	بد و نیک جهانِ عجز و غرور
خس بود شعله را پر پرواز	قدرتِ این ز عجزِ آن ظاهر
سرکشی‌هاش شد غبار طراز	غالب افتاد باد بر کف خاک
از کبوتر دمید جرأت باز	خیره گردید غالب از مغلوب
یک شکست است جمله رنگ مجاز	لیک پیشِ حقیقتِ غالب
گلِ محمود را ز خاکِ ایاز؟	این زمان کیست تا دهد تفریق
چاره‌ای نیست از نشیب و فراز	سیل را تا به بحر پیوندد
عمر کوشش چه کوتاه و چه دراز	منزل‌انشاکن است جاده‌ی ما
نمک از آب می‌رود به گداز	نیستی سخت غالب است اینجا
در حقیقت کجاست راز و نیاز؟	چه غرور و چه عجز همواری‌ست
شوقِ دریاست پیچ و تاب انداز	گر به تحقیقِ موج پردازی
آب می‌گردد از نهفتنِ راز	بس که دارد حباب، شرمِ ظهور
به که چشمت به خود نگردد باز	چون شرر تا عبث خجل نشوی
می‌دهد از شکستِ رنگ آواز	بی‌ظهورِ خزان، گلِ این باغ

که جهان نیست جز تجلیِ دوست

این من و ما، همان اضافتِ اوست

وزن: فعلاتن مفاعلن فعلن (خفیف مسدس مخبون)

منبع: وب سایت گنجور - بیدل دهلوی